

at være rigtigt. Det ærede Medlem udviklede, hvorledes den engelske Understøttelseslovgivning er. Ærede Medlemmer vil kende dette fra Bilagene til Kommissionens Betænkning, hvor der findes en kort og meget god Redegørelse derfor. Det ærede Medlem nævnedes forskelligt, hvori den adskiller sig fra vor Alderdomsunderstøttelseslovgivning, og det er rigtigt, at den engelske Alderdomsunderstøttelseslovgivning ikke lider af de samme Fejl som den danske, ganske simpelt, fordi den er meget nøjere i Overensstemmelse med den Tanke, der laa til Grund for det Berg-Hørupske Forslag, da det blev fremsat, end med den Alderdomsunderstøttelseslov, der fremkom ved den moderat-konservative Sammenslutning. Men Hovedpunktet i dette Spørgsmaal, som ogsaa var fælles for det moderat-konservative og det radikal-socialdemokratiske Forslag om Alderdomsunderstøttelse — Vederlagsfriheden —, er ogsaa Grundlaget for den engelske Lov. Derfor vil det ærede Medlem ikke kunne bestride, at alle danske Socialøkonomer og alle, som overhovedet kender til og beskæftiger sig med disse Forhold, taler om to Systemer, to Typer, nemlig den tyske Forsikringstype og den danske Understøttelsestype, og den engelske, den ny-zeelandske og den australske Lov henregnes til den danske Type, hvis Princip er vederlagsfri Understøttelse.

Det ærede Medlem nævnedes i Forbindelse med denne den engelske vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse den engelske Forsikring mod Invaliditet. England har efter at have vedtaget den vederlagsfri Understøttelse vedtaget en Tvangsforsikring, som for Resten blev kritiseret og angrebet stærkt fra forskellig Side, men gennemført af Lloyd George, en tvungen Forsikring mod Invaliditet og Sygdom. Her knyttes ikke Invaliditet og Alderdom sammen, men Invaliditet og Sygdom, og derefter har en Gruppe dannet sig, som altsaa karakteriseres ved, at man har Invaliditet og Sygdom knyttet sammen og holder Alderdomsspørgsmaalet for sig selv. Men den Omstændighed, at man saaledes gik over til Tvangsforsikring mod Invaliditet, medførte ikke i England, at man, hvad der netop er det skæbnesvangre Kardinalpunkt i det ærede Medlems og hans Meningsfællers Bestræbelser, derfor slog den vederlagsfri Alderdomsunderstøttelse i Stykker. Nej, man opkræver i England ikke mere i Præmie end det, der kræves til at dække Udgifterne ved Forsikringen mod Invaliditet, herunder ikke den Invaliditet, som indtræder ved Alderen, men kun den, som

indtræffer før det Aar, som man i England har fastsat for Alderdomsunderstøttelsens Indtræden. Ved Invaliditetsforsikringens Ophør indtræder den vederlagsfrie Alderdomsunderstøttelse, og de Klasser i den engelske Befolkning, som kommer til at modtage Understøttelse i deres Alderdom, har altsaa ikke erlagt noget som helst Vederlag herfor. De modtager den ud fra nøjagtig samme Opfattelse som den, der gøres gældende her, at der er Dele af Befolkningen, som ikke kan bære saadanne Byrder, og som paa Grund af deres Forhold har Krav paa at faa en vederlagsfri Understøttelse. Yderligere er der i selve den engelske Tvangsforsikringslovgivning en Tendens henimod Vederlagsfrihed, for saa vidt som visse smaa aarlige Indtægter er fri for at betale Præmie, og et en Gang saaledes indført Princip kan meget let føres videre ved blot at hæve den Indtægtsgrænse, som medfører Frihed for Præmiebetaling, ogsaa for dem, der er Deltagere i Tvangsforsikringen. I England betaler de ringest stillede intet derfor. Men det, som det er mig magtpaaliggende at fremhæve, er, at Alderdomsunderstøttelsesloven i Danmark har dannet Skole andetsteds, og jeg agter ikke at opgive den danske Type, fordi det ærede Medlem har forelsket sig i andre, efter min Mening ringere Principer.

Invaliditetsforsikringen, som det ærede Medlem i Kommissionsforslaget har knyttet sammen med Alderdomsspørgsmaalet, er altsaa i England løst i Forbindelse ikke med Alderdommen, men med Sygdommen. Man kan rent teoretisk meget vel tænke sig en Invaliditetsforsikring her knyttet til Sygekassevirksomheden. Man kan efter min Mening ogsaa meget vel tænke sig Invaliditetsforsikringen forbundet paa en eller anden Maade med Ulykkesforsikringen, som er en for Arbejderne vederlagsfri Forsikring. Jeg har allerede antydnet hvorfor. Grunden er den, at mange Arter af Invaliditet kan henføres til Arbejdskaar og andre Forhold paa en saadan Maade, at vi i og for sig meget vel kunde afkræve Arbejdsgiveren et vist Bidrag til Forsikring ogsaa mod den Del af Invaliditeten, som skyldes Deltagelse i Arbejdet. Det er meget muligt, at man kunde finde en Udvej frem i saa Henseende. Men man kan ogsaa meget vel, som det foreliggende Lovforslag gør, forbinde Invaliditets- og Alderdomsforsørgelse. Det, jeg har fremhævet som unaturligt, er at have en for Arbejderne vederlagsfri Forsikring mod Invaliditet, fremkaldt ved Ulykke, i For-